

Передплата

до «РУСЛАНА» включено:

в Австрії:

за чл. рік . . . 20 пер.
в п.ч року . . . 10 пер.
за чверть року . . . 5 пер.
за місяць . . . 1-70 пер.

За границею:

чл. рік . . . 16 рублів
або 36 франків
за пів року . . . 8 рублів
або 18 франків

Поодинокі числа по 10 сот.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і думку ми вирвеш: а не вольнеш милости і віри не вольнеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Руславових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских свят о 5^{1/2} год. пополудня.

Редакція, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 1. вул. Дембровського (Хорунщини). Експедиція місцева в Агенції Соколовського в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає швидко на попереднє застереженє. — Рекламациі неопечатаніє вільні від порта. — Оголошенє звичайніє приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надісланім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесення по 30 сот. від стрічки.

Історичний огляд засновки Народного Дому у Львові.

(На основі жерел написав Ол. Барвіньський).

(Дальше).

А р т. 9. В будучині стає членом Інститута кожний Русин, котрий 1) до Фонду Інститута нараз або частями зложив по крайній мірі 10 зр. або дар вартости 10 зр. придатний до пайкових або іскусних зборів, або в області язика і словесности рускої значно заслужив ся, або причинив ся до переведеня і успіваня цілий Інститута або до успіхів просвіти межи Русинами і 2) тепер управляючою комісією а в будучині управл. Совітом в члени Інститута буде прийнятій.

А р т. 15. обезпечує далекосяглі права митрополиті яко покровителеви (почетне місце на зборах, промовляти до Зборів лично або через відпоручника, вглядати в орудоване майном Інститута і діловодство упр. Совіта, скликати в важних справах в порозуміню з управл. Совітом надзв. заг. збори або засіданє Совіта, продовжати на предлогу Совіта користуванє стипендіями на два роки по скінченю студий, предсідати на засіданях при остаточнім рішаню спорів і на такім засіданю, коли майно Інститута має ужити ся в инший спосіб (Арт. 71).

А р т. 16. признає права прислугуючі ка п і т у л а м р у с к и м (адміністратор spiritualibus львів. архієпархії заступає покровителя-митрополита; кожда капітула висилає відпоручника на збори Інститута, а також до мирового суду і до складу комісії ухвалючої инше ужитє майна Інститута (Арт. 71. на случай розв'язаня).

А р т. 68. Мировий суд складає ся з одного відпоручника капітули, вівзаного в тій цілі покровителем, відпоручника львівск. Ставропігії і двох мужів рускої народности з інтелігенції вибрані спорячими сторонами. Спир рішає ся під предсідательством покровителя.

А р т. 71. звучить дословно: Коли би той Інститут мав розв'язати ся або его діяльність на все застановити ся, тоді — наколи при поодиноких фундаціях не означено щось окремого що до дотичного майна, котре то означене має свято бути виконуване, все майно Інститута уживає ся виключно на цілі образованя або добродійні цілі в користь руского населеня Галичини. Про ближе означенє ужитя рішають заг. збори під предсідательством покровителя

і участі відпоручників капітули і Ставропігії.

А р т. 75. Теперішня комісія управляюча ділами Нар. Дому і другої гор. церкви дійствує до видданя управи першому управл. Совітови вибраному загаль. зборами.

(Дальше буде)

Спільне пастирське посланє німецьких єпископів до клиру з нагоди енцикліки про модернізм. *)

В Кольонії зібрані німецькі Єпископи засилають всесечесному Клирови своїє дичезний поздоровленє і благословенство о Господі.

Всечесні Братя!

Добро правдивої віри, Церквою і єї добрим дітьми як їх зніця любленє і хороненє, а байдужними християнами часто так мало ціненє, деякими навіть яко тяжкий тягар неохотно ношенє, у своїй цілій вартости пізнав лиш оден — той, що его приніс на світ. Він, Бого-чоловік Ісус Христос заслав також в імени людства совершенну подяку за сей небесний дар до Бога Отця, коли він радуєчесь молив ся до святаго Духа: „Величаю Тя, Отче, Господи неба і землі, що Ти закрив се перед мудрими і розумними а обявив перед малими... Все меві передав мій Отець і ніхто не знає, хто є Син, лиш Отець, і то є Отець, лиш Син і кому Син хоче обявити“ (Лук. 10, 21 sg.). І до звеличаня того, що дав сей дар, долучає він блаженство тих, що сей дар одержать: „Блаженні очи, котрі видять те, що ви видите“ (ibid.).

Вартости дару відповідає вірність і ревність, з якою він его роздає душам, вважаючи без впливу на се, щоби „дати свідочтво правді“ (Іо. 8, 37) і говорити і вчити, що Отець єму припоручив (Іо. 12, 49); їй відповідає також єго опіка, щоби людство сего дару не було ніколи позбавленє, але щоби він був по всі часи і покоління подаваний і на завжди забезпечений проти всякого скривленя і всякого зіпсутя.

Як часто вже, Всечесні Братя, ми повні святаго подиву заглибляли ся в систему мудрих і чудових заряджень і приготовлень, які та Божя опіка установила і одушевила безсмертним житєм! Чим більше ми старали ся вглубити в те величавє діло Божої мудрости, тим яснійше пізнавали ми в нашій святий Церкві безнастанно на землі живучого і безнастанно навчаючого Христа, єго alter ego, одіту в єго учительский авторитет, ведену

*) Зі всіх публікацій, які з католицкої сторони вийшли з поясненямиєнцикліки Пія X. про модернізм, найліпшою без сумніву спільне посланє всіх німецьких єпископів не лише повагою своїх авторів але і внутрішню силою. Оно найвірнійше віддає духа енцикліки і подає найнагляднійші докази не лише на єї повнє оправданє, але на конечну в теперішних часах потребу єї появи. Я пересвідчений, що наш руский образований світ перечитає се посланє з великою приємністю а ще з більшим пожитком.

Н. В.

єго духом, вивіновану через depositum fidei Ним основану на скалі вічности, незмінности і неомильности, так що врата адові не одоліють її.

Яким блаженним чувством певности і безпеченьства посеред філюючого моря по всякий час змінчивих і собі противорічних наук, гіпотез, гадок і наукових теорій, переймає нас пересвідченє, що в найвишій сфері правди маємо непохибну Божу повагу яко провідницю а тим самим також для всіх инших кругів духового житя яко певний компас і провідну звізду.

У вдячнім оцінюваню того невисказано високого щастя і добра Ви є, Всечесні Братя, з нами єдині. Ви поділяете з нами пересвідченє, що християнин-католик мусить завєдти в вірі і науці, в практиці і в житю непохитно держати ся догми про неомильний уряд учительский Церкви зі всіма послідовностями для науки і практики, які випливають з того і які є ясно і докладно определєні чи то авторитативними рішенями самого учительского уряду, чи то теологічною наукою а про те Вам доброз нані.

Ви з нами узнаєте ті змаганя нерозумними і зловними, щоби після власної гадки і уподобаня назначувати границі для рішень неомильного учительского уряду, або щоби робити віру зависимою від власного погляду від власного, часто так змінного внутрішного досвідю, або щоби обмежати її до числа определєних догм, або ті догми критикувати і толкувати після власного розуміня. Того не узнаєте Ви послухом віри, коли хто хоче вдоволяти ся лише зверхним признаванем науки церковної і рішень церковного учительского уряду, лишє неопираючи ся, зі silentium obsequiosum, піддаючи ся з боязню або проти власної волі, Ні, Ви будете від кожного християнина-католика ожидать, щоби він своїй святий Церкві і єї учительскому урядови приніс в жертві у всім з глубини душі походячу охотну і щиро-сердечну віру і послух, перенятий почестию перед тут перебуваючим божественним святий Духом, котрому противорічити і опирати ся було би гріхом. І коли найвишій представник сего учительского уряду, властитель учительского первенства, голосно підносить свій голос, щоби поучити ціле християнство, просвітити, унінути і перестеречи, тоді ми слушаємо повні довіря і з радостию в тим певнім ожиданю, що той голос звіщає правду і заповіт спасеня.

Чи в наших днях тільки разів ми его не чули? Чи не гомонів він нам особливо переконуючо до уший і сердца в енцикліці з 8. вересня м. р. „Pascendi Dominici gregis“? Так, дійсно, „во всю землю вїзде вѣщаніє ихъ и въ концы вселеннїя глаголы ихъ“ (Рм. 10, 18) Правда, що на той голос відповіли зараз роздраженні голоси і було чути жалоби на поневоленє духа і гнобленє совісти на невинному нетерпимість і обмежуванє свободи. Але ми знаємо, що так говорять лишє люди, котрі не можуть або не хотять зрозуміти пастирського слова Вітця вірних, або котрі енцикліку читали може лишє в части від пересудів притемненими очима, або й зовсім єї не читали.

Миж навпаки з енцикліки почули лишє огненну ревність в обороні найдорожшої спад-

щини в удержуваню чистоти сьвятої віри; ясный, строгий суд, який з найвисшої стражницї проникає небезпечні, в мраці і темноті нуртуючі духові течії і відкриває їх властиве єство; сьвяте обуренє проти зловних змагань єство сьвятої віли скрито і підстуино заступити новітними блудами; дрожаче біте вітцївского серця повинного опечаленя і затриженого многими своїми дітьми.

Тому то та енциклїка Сьвятїшого Отця домагає ся цілої нашої уваги і обовязує нас до вдячного приянтя єї і до охотного послуху. Чим гллубше, Всечесні Братя, виикнете в се посланє повне широкого знаня теперїшного релїгїно-церковного положеня і без всякого пересуду, але перенятї любовю до Церкви застановите ся над мотивама, що Богом поставлений найвисший учитель в Церкви підніс свій глос, щоби певно, чисто і незмутимо удержати Богом удлену вічну правду.

Проте ми не хочемо усувати ся від впливу єго висказів, представляючи собі або удаючи, неначе би они відносили ся лише до інших країв. Вправді можемо тим потїшати ся, що в енциклїці висказаної і осудженої системи у всіх частях і аж до єї послїдних послїдовностей, не заступає ані не попирає ніякий католик ані сьвітський ані духовний в Нїмеччинї. Але і у нас є небезпеченство, що можуть непомстережено вдерти ся почини до таких мильних теорїй.

(Дальше буде).

1500-літнє торжество св. Йоана Золотоустого в Римі.

Архієрейска Служба Божя, яку патріарх антіохійский Кирило VIII. під предсїдательством Пія X. в присутности членів сьвятої Колегїї, патріарха сирійского і многих східних єпископів дня 12. с. м. в сьвято наших Трех Сьвятителів відправив в беатифікаційній папській каплицї в Римі, є після глосу всіх публіцистів подїєю надзвичайного значіня. Нїколи в м. нувших віках не було такої торжественної заяви єдности і збратаня двох великих обрядів католицкої Церкви, як отсе. Ще нїколи ані під час собору в Ліонї (1274), ані в Флоренції (1488), коли то грецка Церква мала злучити ся з римскою, не аситував Папа і не брав участі в грецкій літургїї, хоч Греки і Латинники, братньо соединенї, були на латинській папській Службі Божій.

При торжествї дня 12. с. м. лучила ся зовсім надзвичайна подія, що в папській каплицї — позаяк після первісного плану не можна було задля розрухів єго вчинити в церкві св. Петра — замість латинської Служби Божої з читанєм грецкого посланя і євангелїя, як до тепер було у звичаю в строго опредїленім папским церемонїялї, відправлено в асистенції Папи, кардиналів і многих достойників цілу Службу Божу в грецкім обрядї. Папа яко найвисший єрарх всіх обрядів брав сам особисту участь в припадаючих на предстоющего функціях. Всї благословенства так в целєбрї як і вірним, всі мирствованя, всі возгласи в літургїї удїляв Папа сам по грецки.

В каплицї напроти папского трону о год. 9. засїв на своїм тронї, окружений своїми єпископами, патріарх Кирило VIII. Відтак надїшов зі своїх апартаментів Пій X. в товариствї 25 кардиналів, мно-

гих єпископів і духовних та сьвітских достойників. З появою Папи хор грецкій засїв на відповідний гимн. Папа прийшовши до престола перемїнив тїяру на мїтру і змовивши клячучи молитву, вступив на трон. Тимчасом два сьвященники правили на предложено проскомидию. Дальші церемонїї відбули ся точно після архїєрейского ритуалу знаного нам з богослужень єпископских по наших катедрах з тою рїжницею, що функції предстоющего справляв сам Папа.

На Службі Божій було ціле дипломатичне тіло, орден Мальтєсія (хрестоносців) зі своїм великим майстром, римска аристократия, Венедиктини і Василянї, обї сестри Папи ітд.

Дня 13. с. м. прийняв Папа в консісторській салї під проводом кард. Ванутеллього обох східних патріархів і єпископів. По аудїєнції, на котрій Папа мав бесїду до патріархів, відбула ся в „Cancellaria Apostolica“ в присутности кардиналів дипломатичного тіла і прочих гостий торжественна академія в честь св. Золотоустого.

Заяви співтутя

в нагоди смерти бл. п. Анатолія Вахнянина переслани дальше:

Товариство гімнастичне „Сокіл“ у Львові:

«Тяжко пронутї скоропостижною втратою борця з сокільских рядів і невтомного труженика на народній пивї, бл. п. Друга Наталя, засилаємо Високоповажанїй Добродїїці слова щирого і найглибшого спочуваня — За старшину: Боберский, Доскоч.

Над передчасно розкритою могилою многозаслуженого і неоціненого громадянського діяча, великого подвижника нашої народної ідеї та довголітнього і неутомного свого дописувателя Редакція „Руслана“ засилає Високоповажанїй Панї і Добродїїці та всій Високоповажанїй Родинї незабутого Покійника, бл. п. Анатолія, в тяжкій журбі і смутку щирї слова розради і висказує своє найглибше спочутє.

За Редакцію „Руслана“ Семен Горук.

Z powodu ciężkiej straty, jaką poniósł J. Wielmożna Pani wskutek śmierci nieodżałowanej pamięci małżonka Pani, a wielce zasłużonego członka założyciela i byłego prezesa „Lutni Lwowskiej“ przesyłamy imieniem Wydziału Towarzystwa J. Wielmożnej Pani wyrazy serdecznego współczucia.

Za wydział „Lutni“ Sadłowski, Cetwiński, Kuziński.

Позвольте й менї висловити жаль ізза ненадїяної смерти неб. Вашого Тєстя, мого колишнього профєсора в академічній гімназїї з 1869—1873 р., котрого я не забуду з того часу, яко чоловіка незвичайно делїкатного, гуманного й приязного для учеників, тим більше, що попри неб. П. Свенціцького він був першим, що пхнув мене до українства, між иньшим давши менї на прочитанє «Записки о южной Руси» Куліша — першу книжку про рос. Україну, що зробила на мене велике вражїє. Небїжчик і далї робив на мене вражїє джентельмена, мовби вихопленого з якої висококультурної, західно-європейської суспільности, дарма, що політика єго за 1890—7 рр. була менї дуже несимпатична. Згадую єго щиро з гімнвзїяльних моїх часів і яко вчителя сїву, що захоочував мене до складаня віршів і перекладів їх, із яких не одну й підложив під ноти й казав нам співати. Цїнив я дуже й єго визначний публіцистичний талант. Пером єму земля!

З поважанєм М. Павлик.

В хвилї гллубокого смутку і жалю ізза недостижимого рїшеня Всевишнього просимо приняти і від нас тиху і смирну заяву гллубокого співчутя по причинї великої і неворотної втрати. Нехай пересвідченє, що та втрата є заравом втратою цілих тисячів, хоч скїльки небудь облєгчить важкий тягар судьби в душі Високоповажаної Панї Добродїйки і цілої заслуженої Родини.

Іван і Галя Копачі у Львові.

Не минуло ще 3 тижні, як в сердечних словах висказали Паньство нам співчутє по причинї удару, який спав на нас, не всїв я ще навіть зложити за се нашої великої подяки, а ось нечаяно і на нас прийшла черга, виповїсти Високоповажаням Паньству слова найщирїшого жалю, найсердечнїшого співчутя по поводї так величезної, так страшно болючої страти.

Не берусь до єго, щоби потїшати, щоби словами заспокоювати, бо такий бїль, таку рану лиш час загбїти може, то прошу одно, прошу приняти тих пару слів яко вирази пливучї з гллубини наших сердець, яко вирази гллубоко відчутого болю, який Паньства постиг, прошу приняти їх від нас, яко все з великим, щирим поважанєм остаючих

Галї і Романа Ганїчаків.

Через заспи снїговї не доходили часописи до Черновець і я тїлько сегодня довідає ся про смерть Твого Тєстя. Жалко менї і громадянського діяча і мого профєсора, котрий записав ся у моїй памяти, як чоловік поважний і дуже симпатичний. Ще мїг би був пожити якийсь час Родинї на потїху і громадї на користь.

Але се якось так погано на сьвітї складесть ся, що саме тоді, колиб можна і треба по трудах житя відпочати, чоловік іде на спочинок — у могилу... І в Твоїй і в моїй Родинї такі випадки передчасної смерти — і в людий богато таких самих випадків — коли дивиш ся на них, мимоволї старїєш ся. Старша генерація вмирає, приходить на нас пора, а ми лєдвї чим перевисшуємо наших батьків, — хто знає чи й досрости до них. Нехай же такі люди, як пок. Н. Вахнянин, живуть у нашїй памяти. Він належав не лише до Твоєї тїснїшої Родини, а й до нашої, широкої. Нема вже для таких Покійників иньшої нагороди за їх працю, як добра память у нас усіх, а для нас нема більшої розради у смутку, як розважати їх працю і прикмети. Нехай Вас усіх Бог потїшить.

Осип Маковей з женою.

Чернівці, 14./2. 1908.

Wielce Szanowny Panie Kolego!

Z prawdziwym żalem dowiedziałem się o niespodzianym zgonie ś. p. Prof. Wachniaina.

Przed tygodniem jeszcze ze ś. p. zmarłym rozmawiałem i pozostaję dziś pod wrażeniem tej pięknej postaci. Dla domu Pańskiego to ciós bardzo bolesny. To też proszę przyjąć dla Pani, bezpośrednio dotkniętej tak ciężką stratą, dla Ciebie i całej Rodziny wyrazy prawdziwego współczucia.

Z głębokiem poważaniem i koleżeńskiem pozdrowieniem

powolny sługa

Bronisław Dembiński, rektor uniwersytetu.

Українсько-руські техніки, згуртованї в товариствї „Основа“ прилучають ся до загального співчутя по утратї так визначного мужа та найспосібнїшого нашого композитора. За видїл „Основи“: Ярослав Ганкевич, голова, Олександр Комаринський, секретар.

Гллубоко перенятї так наглим а важким Вашим родинним ударом, складаємо Вам, Високоповажанї Паньство, слова правдивого і щирого співчутя. Бог нехай крїпить Вас у тїм горю!

Гальшка і Євген Гузарі.

Я знов сьмію спитати, чи не мігбим прийти нині о год. 10-й перед полуднем відправити панахиду?

Слези стали мені в очах, коли довідав ся о ненадійній смерті с. п. Анатоля, першого Голови «Просвіти» і одного з перших синів відроджуючої ся галицької України в 1860-тих роках. Прошу прийняти від мене і від моєї родини найсердечнійше співчутє. Я хорий; третій тиждень не виходжу з дому, тому не могу бути на похоронах. Бог най скрипляє Вас у тим великим горю.

Титко Ревакович.

Szanowny Panie Kolego!

Wyczytałem w gazetach smutną wiadomość o śmierci ś. p. Teścia Pańskiego i spieszę przestać Obojgu Szanownym Państwu wyrazy głębokiego współczucia z powodu ciężkiej straty, jaka ich dotknęła.

Z szacunkiem i poważaniem
Prof. uniw. Józef Tretiak.
Kraków, dnia 14. II. 1908.

Wskutek uporeczywych dolegliwości, będących następstwem influency, nie wychodzę z domu. Tem bardziej uderzyła mnie wyczytana w dziennikach niespodziewana wiadomość o śmierci ś. p. Anatola Wachnianina.

Znów więc ubył jeden jeszcze z moich kolegów, młodszy ode mnie wiekiem, ale związany współczesnością służby w gimn. Franciszka Józefa.

Czterech nas mieszkało w sąsiedztwie w kamienicy Sermaka przy dzisiejszej ulicy Batorego: Wachnianin, Soleski, Dziedzicki i ja. Dzisiaj ja jeden pozostałem.

Musiała nastąpić chyba jakaś nieprzewidziana silna komplikacja, gdyż jeszcze dwa lata temu podziwiałem w Karlsbadzie niezwykle dzielny wygląd ś. p. Teścia.

Raczy Pan Profesor przyjąć ode mnie wyrazy szczerego i głębokiego współczucia i żalu i złożyć je również p. Wachnianinowej i Pani Dobrodziejce.

Kreślę się z wyrazem głębokiego poważania

powolnym służą
Inspektor Bolesław Baranowski.

Дальше наспіли кондоленційні письма: від д-ра Теодора Мянвського зі Львова: „Убул з роғрѳд społeczeństwa jeden z najszlachetniejszych ludzi“...

від радника двору, Тита Заячківського, від проф. Теофіля Грушкєвича зі Львова, від о. кат. Адріана Добрянського з Бучача, від проф. Андрія Аліськєвича зі Львова, від Константини і Теодори Біленьких з Самбора,

від проф. Ярослава Гординського з Коломиї, від д-ра Волод. Загайкєвича зі Львова, від крил. д-ра Івана Гробельського з Станіслава, від ректора політехніки, Тадея Фідлера зі Львова,

від Івана і Марії Лісковацьких зі Львова, від о. кат. Алексія і Марії Грицинів з Сокаля, від Гонорати Левицької зі Львова, від Костя Паньківського і родини зі Львова, від о. Теофіля Скобельського з Горуцка, від судії Волод. Іванця зі Львова, від Омєлянової Огоновської зі Львова, від Олександрової Огоновської і Галі та Теофіля Копистяньського з Яворова, для яких Покійний був щирим другом;

від Остапа Людкєвича з Відня, від Йосифів Троянів зі Львова, від радн. Івана Матієва і родини зі Львова, від інсп. о. Василя Навроцького з Бережан, від д-ра Ол. Сушка зі Львова, від Вінкєнтих Горєцьких зі Львова, від Ірєни Любомєйської зі Львова, від Конрада Горєцького з Кракова, від д-ра Еягена Барвінського зі Львова, від Ізидора Мазуркєвича з Відня, від о. Ерава Мазуркєвича з Відня, від В. Зєвєвського зі Львова,

від Евєліни Савчакєвої з Корчмини, від радн. Романа Вітошинського зі Львова, від комісаря Ілії Матєйка зі Львова, від о. Омєляна Кормоша з Перемишля, від радн. Антона Дольницького зі Львова, від Ант. Гладішовського зі Львова, від Ів. Гордишинського зі Львова, від нотаря Волод. Левицького з Козови, від о. Тита Ковальського зі Спасова, від Вільгельма Veith-а з Сянока, від о. Івана і Камілі Плєшкєвичів з Боратина, від о. Григорія і Марії Грициків з Завішня, від Омєляна і Евєнїї Терлєцьких з Тернополя, від о. Мирова Литинського з Мужилович, від Івана і Марії Літинських з Мужилович, від о. Володимира Ковальського з Себєчєва, від о. Івана Ковальського з Ванєва, від о. Аватоля Ковальського з Новосїлок, від старости Глєницького і жєни зі Львова, від панї Ал. Торонської зі Львова, від д-ра Богдана Барвінського з Берліна.

Політичний огляд.

Австро-Угорщина.

Війскові уступки національні бажали мадярські незалежні вїєднати з нагоди делегацій, одначє у Відні зустрінули ся з певним опором не лише християнських суспільників, але й Корони, котра вимагає передовсім ввєдєня загального права виборчого в Угорщині. В справі сеї «війскової угоди» відбула ся нарада між д-ром Вєкерлє а Кошугом, на котрій постановлено висунути війсковє питання на радї міністрів.

Одначє можна сподівати ся, що опісля заперечать сим нарадам, позаяк незалежні переконали ся, що їх домаганя зустрічають ся з поважними перепонами. Міністер війни Шєнаїх був на послуханю у цїсаря, а понєдїлкові часописи звіщають, що днєвникарські поговори, начєб то здїйсненє національних війскових уступок в користь Угрів на основі порозуміння міністерства війни з обоєпільними правительствами небавом мало послїдувати, показали ся передчасними.

Колиб навіть угорське правительство поважило ся виступити перед соймом з такими справами, то австрійське правительство не могло би знайти в держ. радї більшости навіть для значно обмеженої програми що до полагоди війскових домагань з огляду на оіір особливо христ. суспільників.

Отсі голоси можна вважати відмовою з боку австр. правительства, а вказують виразно, що христ. суспільники є заборолом єдности держави і одноцілости армії.

Виборчі вигляди молодочєхів малїють з кожним днєм, чим ближше рєчєнєць виборів. Вжє вибори до держ. ради випали для них вельми сумно, а тепєр можна припустити, що з 60 мандатів, які они мали в соїмі, здобудуть лєдвє половину. В сїльських округах на 19 задержать може лише два, але й в містах втратять значнє число. Навіть в Празї, котру доси заступали молодочєхи, поборюють їх завзято інші стороництва.

Вибори до хорватского сойму відбудуть ся 27. і 28. лютого, одначє хоч бар. Равх робить всякі намаганя, щоби з виборів вийшло правительственє стороництво, вжє тепєр можна сумнівати ся, що се єму зовсім не поведє ся. Тимто вжє тепєр постановлено, що житє хорватского сойму будє дуже короткє, бо лєдво будє він отвертий, а щє того самого днє будє знов розвизаний.

Заграниця.

Коромоли проти балканських залїзниць втихають, а холодний розум починає отверєжувати коромольників. В болгарских кругах вважають балканські залїзници першим кроком до народо-господарского роздїлу Балкану помїж великі держави європейські. Болгария, щоби не була виключєна з того, домагає ся злуки своїх залїзниць з македонською сїтєю. Одєн члєн російского правительства признав що Австрия має повнє право до будови залїзниць новобазарської і що се не повинно бути причиною заострєня взаємин з Росією.

Іспанія починає більшє рїшучо забирати ся до привєрненя ладу в Марокку а тим самим султан Абдуль Азіс має вигляди, що число єго ворогів зменшить ся і що заборчі змаганя Франції будуть знівєчєні. Постановлено з Мадриту вислати пів бригади стрїльців до Марокка.

Тривожні вїсти про заострєнє взаємин між Росією а Турєчиною показують ся перєсадними. Обидві сторони бажать улєкшити наміренє державами рєформу відносин в Македонїї. Заперєчують з російської сторони про які небудь воєнні приготєвлєня, так само і з турєцкого жєрєла звіщають, що відомости про мобїлізацію турєцких війск на російській границї є зовсім неправдливї.

Новинки.

— Калєндар. В четвєр: руско-кат.: Партеїя прп.; римо-кат.: Евстахія. — В пятницю: руско-кат.: Теодора ст. м.; римо-кат.: Елеонори.

— З Тов-а св. Ап. Петра. Днє 30. сїчня с. р. відбули ся загальні збори Тов-а, на жалє при скупїї участі члєнів. Із звіту уступающего Видїлу дізнаємо ся, що Тов-о розвиває ся правильно. Тов-о, якє живє переважно із члєнських вкладок від церков та сєлян, помїмо так тяжкого року, яким був минулий, мало чистого доходу 11.149 К 4 с. На внєсенє Видїлу порїшили заг. збори роздїлити тойжє в сєй спосіб: 1.000 К до фонду, 150 К якє перший даток на будучу в проєкті церков на Замарєтинові а 10.000 К на запомоги убогим церквам. Ново вибранїй Видїл укєнституовав ся в сєй спосіб: о. мятрат Турєвич Лев якє голова; о. др. Жук Йосиф м. голова; о. Давидович Іван секретар; о. Мохацький Стефан касєр; о. Паньківський Іларій контролєр; о. др. Мишковський Тит, Грабовєнський Володимир, о. Рудович Іван, о. Гургула Володимир якє видїлови; о. Лиско Василь, о. Левицький Ярослав, о. Лициняк Василь, о. Пилипєць Петро якє заступники тихжє. До комїсії контрольної, як р. минулого: о. Пачовський Іларій, о. Шухєвич Евген і о. Білинкєвич Аїталь.

— „Voraussetzungslose Wissenschaft.“ На сєй швіндєль, якєго тепєр в цїлі поборюваня всякої їм невигїдної правди чєпили ся дєякі пєсєвдовчєні крикуни, відповїдає в своїй статї „Der Kampf des alten mit dem neuen Recht.“ Єлїнєк, проф. унївєрс. в Гайдєльбурзі: „З наукової точки державного права домагати ся сєї „Voraussetzungslosigkeit“, є таким самим домаганєм неможливим до виконаня, як кожда инша подібна недорічливєсть. Stets ist der Mensch selbst Voraussetzung seiner Forschung, і сєй чоловік не є мислєний якє tabula rasa, яку доперва дослїдник має записати. Кожда одиниця може приступити до слїдженя якєгось предмету лише у своїм свойствї (Eigenschaft) якє продукт нескінченєго ряду культурних дїлань. Так отжє є також зовсім природною рїчєю, що учитель державного права не може бути зовсім свобідний від політичних перєсвїдчєнь, коли

